

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudcem JUDr. Tomášem Švecem, Ph.D. v právní věci

žalobce: **B. F.**, narozený dne X
státní příslušností X
t. č. bytem X
zastoupený Organizací pro pomoc uprchlíkům, z. s.
sídlem Poděbradská 173/5, 190 00 Praha 9

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. června 2024, č.j. MV-121077-78/OAM-2018,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

- I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podanou včas u Městského soudu v Praze domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 6. 2024, č. j. MV-121077-78/OAM-2018, kterým bylo změněno rozhodnutí Ředitelství služby cizinecké policie ze dne 10. 8. 2018, č. j.: CPR-12031-26/ČJ-2017-931200-SV, jímž bylo žalobci podle ust. § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) uloženo správní vyhoštění, tak, že výrok tohoto rozhodnutí nově zní: *„V souladu s ustanovením § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců se panu F. B., nar. X, státní příslušnost X ukládá správní vyhoštění a stanovuje doba jednoho roku, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států EU. Nebude-li postupováno podle ust. § 128 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, stanovuje se současně v souladu s ust. § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců v návaznosti na ust. § 118 odst. 3 téhož zákona doba k vycestování z území České republiky do 30 dnů po nabytí právní moci rozhodnutí o vyhoštění z území členských států Evropské unie nebo od okamžiku, kdy cizinec pozbude postavení žadatele o udělení mezinárodní ochrany a toto rozhodnutí bude pravomocné. Dle ust. § 118 odst. 4 zákona o pobytu cizinců v návaznosti na ust. § 119 odst. 7 téhož zákona se do doby, po kterou nelze umožnit cizinci vstup na území členských států EU nezapočítává doba, po kterou není rozhodnutí o správním vyhoštění vykonatelné. Podle ust. § 120a zákona o pobytu cizinců bylo rozhodnuto, že se na účastníka řízení vztahují důvody znemožňující jeho vycestování podle ust. § 179 zákona o pobytu cizinců.“* Ve zbytku bylo toto rozhodnutí žalobou napadeným rozhodnutím potvrzeno.

II. Podstatný obsah žaloby

2. Žalobce ve své žalobě předně shrnul dosavadní průběh řízení a následně podrobně namítl nemožnost zahájit v jeho případě řízení o správním vyhoštění s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 12. 2023, č.j. 5 Azs 50/2021-45, a z něj ve Sbírce rozhodnutí NSS uveřejněnou právní větu: *„Požádal-li cizinec o udělení mezinárodní ochrany na území České republiky podle § 3 odst. 1 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, nemůže s ním policie paralelně vést řízení a vydat rozhodnutí o správním vyhoštění [zde dle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky] dříve, než Ministerstvo vnitra rozhodne o jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany; teprve v případě negativního rozhodnutí (neudělení mezinárodní ochrany, případně zamítnutí žádosti jako zjevně nedůvodné anebo zastavení řízení) může policie vydat rozhodnutí o správním vyhoštění, jak vyplývá ze závěrů rozsudku velkého senátu Soudního dvora ze dne 9. 11. 2023, CD, C-257/22.“*
3. Dále žalobce namítal, že nemůže být vyhoštěn, neboť je držitelem dlouhodobého víza za účelem strpění podle § 33 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, a to i přes možnost získání víza za účelem strpění podle ust. § 33 odst. 3 zákona o pobytu cizinců. Pobytová situace je tak podle žalobce v jeho případě ustálena a vyřešena, pročez není třeba jeho nelegální pobyt jakkoli řešit a řízení mělo být zastaveno. Vzhledem k uplynutí doby cca 6 let od nelegálního pobytu, pro který byl vyhoštěn, také podle žalobce již opadl veřejný zájem na jeho potrestání tímto způsobem.
4. Žalobce dále namítal nepřiměřenost napadeného rozhodnutí. Uvedl, že žalovaný nedostatečně posoudil nepřiměřenost zásahu správního vyhoštění do jeho rodinného a soukromého života. Zlehčil přitom význam školní docházky, kterou žalobce absolvoval na území České republiky. Podle žalobce je naopak tato skutečnost dostatečným důvodem ke zhodnocení, zda představuje dostatečnou překážku pro uložení správního vyhoštění. Žalovaný pak podle žalobce nezohlednil celkovou dobu strávenou žalobcem na území České republiky, ačkoli podle judikatury Evropského soudu pro lidská práva jen samotným

plynutím času je vazba na cizí zemi silnější. Již samotná doba strávená žalobcem na území České republiky spolu se studiem, celkovou integrací a odloučením od formálně původní země je dostatečnou překážkou uložení správního vyhoštění. Dále žalobce namítal, že je faktickým tuzemcem, pročez v jeho případě nemůže dojít k uložení správního vyhoštění ani k nucenému vycestování do země původu. Žalovaný rovněž podle žalobce v napadeném rozhodnutí nezohlednil žalobcovu neznalost ukrajinského jazyka z důvodu pobytu na území České republiky již od svých deseti let, kdy ukrajinský jazyk přestal rozvíjet. Dále uvedl, že i když má na území České republiky pouze matku, neznamená to vyloučení možnosti zásahu správního vyhoštění žalobce do jeho rodinného života a rodinného života jeho matky, kterou navíc nelze nutit k odjezdu právě kvůli tomu, že zde má trvalý pobyt, neboť je zde sama integrována a vazby na Ukrajině již také ztrácí. Zdůraznil také silné pouto mezi ním a matkou s tím, že jeho věk neznamená úpadek významu jeho matky v jeho životě, ba právě naopak. Navíc nelze zaručit, že se žalobce bude moci vrátit do České republiky hned po vypršení jednoho roku správního vyhoštění. Žalovaný také podle žalobce neprovedl test proporcionality, což zakládá nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. Jestliže je podle žalobce základním cílem žalovaného vycestování žalobce, který se z nevědomosti ocitl pár měsíců bez pobytového oprávnění, pak tento cíl nemůže převážit nad ochranou rodinného a soukromého života žalobce. Žalobce dále namítal, že žalovaný podcenil úroveň integrace žalobce do české společnosti. Odkázal přitom na několikaleté navštěvování českých vzdělávacích institucí, výuku českého jazyka, vazby na kamarády z řad spolužáků a mnoho historek, zkušeností a znalostí formujících žalobce při jeho dospívání. Na tomto místě také namítal vnitřní rozpornost a nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, když na jednu stranu žalovaný poukázal na absenci vazeb žalobce s lidmi a na stranu druhou uvedl, že by na tom nezměnily nic ani výpovědi sousedů z domu, kde žalobce žije. Žalobce rovněž zpochybnil závěr žalovaného v tom směru, že u žalobce nedošlo k dostatečné integraci na to, aby bylo lze učinit závěr, že Českou republiku již lze považovat za žalobcovu vlast. Žalovaný podle žalobce nazírá na jeho státní příslušnost pouze formálně, kdy akcentuje vazbu na zemi původu žalobce v podobě státního občanství, avšak podle žalobce je třeba na státní příslušnost žalobce nahlížet materiálně, kdy jej sice k České republice nepojí formální pouto, ale veškerý prožitý život, pročez ji žalobce považuje za svoji zemi.

III. Vyjádření žalovaného

5. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl k žalobcem namítané nemožnosti zahájit řízení ve věci správního vyhoštění a následní správní vyhoštění žalobci uložit, že na stranách 12–15 napadeného rozhodnutí zdůvodnil, proč je závěr o nemožnosti zahájit řízení o správním vyhoštění poté, co cizinec požádal o udělení mezinárodní ochrany, chybný, a v podrobnostech proto odkázal na žalobou napadené rozhodnutí. Žalobce svou situaci prezentuje tak, že správní orgány považují jeho pobyt po podání žádosti o mezinárodní ochranu za neoprávněný, a proto s ním správní orgán I. stupně zahájil řízení o správním vyhoštění. K takovému posouzení ovšem ze strany Policie ČR v posuzovaném případě nedošlo. Jako neoprávněný je totiž hodnocen pobyt žalobce na území pouze od ztráty pobytového oprávnění (resp. uplynutí lhůty stanovené ve výjezdním příkazu) do okamžiku podání žádosti o mezinárodní ochranu. Z rozsudků Soudního dvora Evropské unie (dále jen „SDEU“) citovaných v napadeném rozhodnutí přitom vyplývá, že takový postup je správný (např. rozsudky ze dne 19.06.2018 ve věci Ghandi, C-181/16, ze dne 30.05.2013 ve věci C-534/11 Mehmet Arslan v. Policie ČR a ze dne 28.04.2011 ve věci C-61/11 PPU), přičemž ve světle primárního cíle směrnice 2008/115 a závazku členských států Evropské unie obsažených v Schengenském hraničním kodexu, je nutné trvat na závěru, že neoprávněný

pobyt na území nelze zhojit podáním žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Tento závěr je zcela a beze zbytku v souladu s rozsudkem SDEU ve věci CD proti Ministerstvu vnitra České republiky, C-257/22 ze dne 09.11.2023 (dále jen „rozsudek C-257/22“), který otázku zahájení řízení ve věci návratového rozhodnutí vůbec neřeší, ale odmítá vydání návratového rozhodnutí před prvostupňovým rozhodnutím ve věci mezinárodní ochrany, přičemž tento požadavek byl v předmětném řízení splněn. Žalovaný uznal, že nemožnost zahájit řízení o správním vyhoštění Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 08.12.2023, č. j. 5 Azs 50/2021-45, dovodil. Odvolací orgán se ovšem řídil názorem precedenčně nejvýše postaveného orgánu, kterým je SDEU a jehož závěrům vyřčeným v rozsudku C-257/22 napadené rozhodnutí neodporuje. Stejně podle žalovaného postupoval i Městský soud v Praze ve věci vedené pod sp. zn. 2 A 3/2024, kdy nejprve byla cizincem podána žádost o mezinárodní ochranu, poté s ním bylo zahájeno řízení o správním vyhoštění a rozhodnutí v obou věcech byla vydána v týž den. Odkázal na konstatování Městského soudu v Praze v tom směru, že „*byl naplněn rozhodující požadavek akcentovaný shora uvedenou judikaturou, která vychází ze závazného výkladu Soudního dvora*“, a proto žalobu zamítl.

6. K námitce žalobce, že nemůže být nadále rozhodováno o jeho správním vyhoštění, když je držitelem dlouhodobého víza za účelem strpění pobytu na území a tím je jeho pobytová situace ustálena a vyřešena a není třeba nadále jeho nelegální pobyt jakkoliv řešit a že řízení by mělo být zastaveno podle ust. § 66 odst. 2 správního řádu, uvedl žalovaný, že podle tohoto ustanovení správní orgán řízení vedené z moci úřední zastaví, pokud odpadl jeho důvod. Taková situace ovšem v řízení nenastala, neboť pozdější získání pobytového statusu (obdobně jako v případě podání žádosti o mezinárodní ochranu), nezhojí předchozí neoprávněný pobyt žalobce na území. Souhlasil s žalobcem v tom, že již je držitelem víza za účelem strpění pobytu na území, byť z jiného zákonného důvodu, a to podle ust. § 33 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, kdy bylo shledáno že mu vycestování z území brání překážka na jeho vůli nezávislá. V tomto případě je však třeba zdůraznit, že žalobce o udělení víza požádal a byl povinen prokázat, že splňuje podmínky pro jeho udělení. Současně je třeba konstatovat, že neudělení dlouhodobého víza za účelem strpění pobytu dle ust. § 33 odst. 1 zákona o pobytu cizinců nevede k tomu, že by byl žadatel nuceně vydán do země, kde by mu hrozilo skutečné nebezpečí, jako v případě správního vyhoštění. Proto nelze s udělením dlouhodobého víza na žádost cizince dle ust. § 33 odst. 1 zákona o pobytu cizinců spojovat záruku dodržování mezinárodní zásady *non-refoulement*, neboť udělení víza z tohoto důvodu je striktně vázáno na překážku ve vycestování z důvodu na vůli cizince nezávislé, nikoliv výhradně na bezpečnostní situaci v zemi původu. To, že žalobce aktuálně disponuje dlouhodobým vízem za účelem strpění pobytu dle ust. § 33 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců nebrání, aby mu bylo uděleno vízum za účelem strpění pobytu z moci úřední podle ust. § 33 odst. 3 zákona o pobytu cizinců, neboť správní orgán je povinen toto vízum udělit, jsou-li splněny podmínky dle ust. § 120a odst. 4 zákona o pobytu cizinců. Je nelogické předpokládat, že by vydání pobytového oprávnění pouze za účelem strpění pobytu na území mohlo zhojit předchozí neoprávněný pobyt, pro které bylo správní vyhoštění žalobci uloženo. Skutečnost, že se v průběhu řízení před odvolacím orgánem změnila zásadním způsobem situace v jeho domovské státě, že naplnil podmínky pro udělení mimořádného pobytové oprávnění, jakým je dlouhodobé vízum za účelem strpění pobytu na území dle ust. § 33 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, které speciálně upravuje zák. č. 65/2022 Sb., o některých opatřeních v souvislosti s ozbrojeným konfliktem na území Ukrajiny vyvolaným invazí vojsk Ruské federace, ze dne 17. března 2022, nemůže na projednávané věci a na důvodech, pro které bylo správní vyhoštění uloženo, nic změnit.

Dále žalovaný uvedl, že ani uplynutí času od porušení právních předpisů žádným způsobem neumožňuje aplikaci ust. § 66 odst. 2 správního řádu. Doba 6 let uplynula pouze vlivem dlouhého řízení před správními orgány a soudy, nicméně jejím plynutím nevyprchává veřejný zájem na správním vyhoštění žalobce. Ve veřejném zájmu je totiž jednoznačně to, aby na území pobývali pouze cizinci, kteří respektují právní předpisy, což není případ žalobce, který vědomě na území pobýval bez pobytového oprávnění, aniž by k tomu byl oprávněn, přičemž o své původní pobytové oprávnění přišel v důsledku zvláště závažného trestného činu spáchaného proti zranitelné osobě.

7. Ohledně žalobcem namítané nepřiměřenosti napadeného rozhodnutí pak žalovaný uvedl, že dobu pobytu žalobce vzal při hodnocení přiměřenosti v potaz, nicméně i přes jeho dvacetiletý pobyt na území zde nenavázal žádné podstatné sociální nebo kulturní vazby. Byť žalobce tvrdí, že čím delší je jeho pobyt na území, tím hlubší a významnější je jeho integrace do české společnosti, žádné konkrétní vazby, které by na území navázal neuvedl. Odkázal pouze na jeho dvě minulé přítelkyně, studium, zájmové kroužky aikida a hry na kytaru, brigády a řidičský průkaz. Sám ovšem tyto skutečnosti správnímu orgánu I. stupně nesdělil. Uvedla je až jeho matka při výslechu, kdy dne 02.05.2018 řekla, že se její syn s nikým příliš nestýká, pouze s jedním ze spolužáků; dříve měl dvě přítelkyně a chodil na aikido a kytaru, ale po špatných zkušenostech a problémech, do kterých se dostal kvůli problematickým známým už nikam nechodí. V řízení poté žalobce pouze poukazoval na snahu o získání zaměstnání u Dopravního podniku hl. m. Prahy, nicméně tato okolnost již byla také vypořádána a žalobce k ní již nevznnesl žádné námitky a lze usuzovat, že tato jeho snaha skončila. Jediné vazby, které by současně mohly naznačovat míru integrace do české společnosti, navázal před více než 6 lety a po spáchání trestného činu je z vlastního popudu zpřetrhal a žádné další již nenavázal. Pokud tedy žalobce namítá, že žalovaný hodnotí míru jeho integrace pouze na základě jeho dlouhodobého pobytu a nebere v potaz údajné vazby, nelze to podle žalovaného klást k tíži jemu, když sám žalobce žádné aktuální a relevantní vazby v řízení před správními orgány nepředestřel a tyto je neměly, jak hodnotit. Správní orgány nemohou za žalobce domýšlet skutečnosti, o kterých může mít ponětí pouze on sám. K žalobcem tvrzené silné vazbě na matku žalovaný poukázal na to, že Evropský soud pro lidská práva se ve své konstantní judikatuře vyjadřuje tak, že mezi rodiči a jejich dospělými dětmi nebo mezi dospělými sourozenci není rodinného života ve smyslu článku 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, pokud na sobě nejsou dále závislí (např. Slivenko proti Lotyšsku, č. 48321/99, rozsudek velkého senátu ze dne 09.10.2003; F. N. proti Spojenému království, č. 3202/09, rozhodnutí ze dne 17.09.2013; Savran proti Dánsku, č. 57467/15, rozhodnutí ze dne 07.12.2021; A. W. Khan proti Spojenému království, č. 47486/06, rozhodnutí ze dne 12.01.2010). Současně Nejvyšší správní soud ve své judikatuře zdůrazňuje, že ustanovení čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod neukládá státu všeobecný závazek respektovat volbu dotčených osob ohledně země jejich společného pobytu, resp. napomáhat rozvíjení vztahu mezi nimi (např. rozsudek ze dne 14.03.2017 č. j. 5 Azs 274/2016 – 42). Sám žalobce podle žalovaného v žalobě na straně 10 potvrdil, že nepotřebuje pomoc od své matky a ani v řízení nevyšlo najevo, že by mezi nimi byl vztah zvláštní závislosti. Je tedy nutné konstatovat, stejně jako v napadeném rozhodnutí, že vyhoštěním žalobce k nepřiměřenému zásahu do jeho rodinného života nedochází, byť pro něj může vyhoštění představovat citově negativní zkušenost. Žalovaný matku žalobce k vycestování z území České republiky zcela jistě nenutí. Záleží pouze na jejím rozhodnutí, zda je pro ni důležitější realizace jejího pobytového oprávnění na území České republiky,

nebo každodenní a osobní kontakt s žalobcem v zemi jejich státní příslušnosti. K poznámce žalobce, že je nejisté, zda bude moci po uplynutí doby správního vyhoštění získat nové pobytové oprávnění a opětovně do České republiky přicestovat žalovaný zkonstatoval, že cizincům nesvědčí subjektivně zaručené právo na pobyt v České republice a je pouze projevem suverenity státu nastavení podmínek pro vstup a pobyt na území České republiky. Pakliže účastník řízení po uplynutí doby správního vyhoštění požádá o pobytové oprávnění a splní právními předpisy nastavené podmínky, pobytové oprávnění mu může být vydáno. Nevyhovění žádosti ze zákonných důvodů nebo subjektivně vnímaná obtížnost získání pobytového oprávnění ovšem nezpůsobuje nezákonnost nebo vadnost napadeného rozhodnutí. K námitce ohledně neznalosti ukrajinského jazyka žalovaný uvedl, že není pravdou, že by hodnocení této okolnosti založil na obecné skutečnosti, že jazyk nelze zapomenout. Tuto úvahu vyřkl pouze směrem ke skutečnosti, že svou údajnou neznalost ukrajinštiny začal žalobce tvrdit až v podaném odvolání a před správním orgánem I. stupně nic takového neuvedl, i když byl dotázán na možné překážky ve vycestování ve smyslu zpětné integrace v jeho domovském státě. Námitku o neznalosti ukrajinštiny žalovaný totiž odmítl i s odkazem na zcela jednoznačné vyjádření žalobce, které učinil ke své žádosti o mezinárodní ochranu, kdy sdělil, že se ukrajinsky dohoví. Tento argument podle žalovaného nelze přijmout ani za žalobcem předestřené úvahy o měnícím se dětském mozku, který může mateřský jazyk zapomenout, když vyjádření ke své žádosti o mezinárodní ochranu poskytl žalobce dne 27. 4. 2017, kdy byl již dospělou osobou a ukrajinsky se v té době dorozuměl. Tuto námitku tak žalovaný považuje za nedůvodnou, neboť z vlastního vyjádření žalobce se podává, že ukrajinštinu ovládá. Žalovanému se jeví nelogické, aby správní orgány rozporovaly vlastní pozitivní vyjádření žalobce a prokazovaly jeho neznalost ukrajinského jazyka, když sám potvrdil opak. K namítanému neprovedení testu proporcionality žalovaný uvedl, že tento provedl a je podstatnou částí napadeného rozhodnutí na str. 15-22, kdy dospěl k závěru, že rozhodnutí o správním vyhoštění není nepřiměřené, když žádné podstatné vazby žalobce, které by byly nepřiměřeně zpřetrhány, žalobce na území nemá, vyvrátil jeho tvrzení o nevědomosti neoprávněného pobytu, vyhodnotil také možnost jeho vycestování, přičemž konstatoval, že toto aktuálně možné není a konečně definoval dotčený veřejný zájem, s nímž je jednání žalobce v rozporu. Na závěr tohoto testu proporcionality odvolací orgán zdůraznil, že je zájmem každého státu, aby na jeho území pobývali pouze takoví cizinci, kteří respektují právní předpisy a pobývají na území v souladu se zákonem, což žalobce nesplňoval. Zamítnutím žádosti o pobytová oprávnění a opakovaným udělením výjezdního příkazu bylo jasné deklarováno, že za stávajících podmínek není setrvání žalobce na území žádoucí ani možné. K poznámce žalobce na str. 13 žaloby o neúčelnosti svědeckých výsledků sousedů žalobce a dalších osob žalovaný uvedl, že žalobce v řízeních před správními orgány výsledků žádných svědků nenavrhoval a učinil tak až v řízení před Městským soudem v Praze. Žalovaný pak jen v napadeném rozhodnutí pouze reprodukoval vyjádření Městského soudu v Praze k tomuto důkaznímu návrhu, se kterým souhlasí a rovněž nevidí žádný přínos případných výsledků sousedů žalobce, byť je znovu nutné zopakovat, že je žalobce v řízení před správními orgány ani nenavrhoval. Co se týče tvrzení žalobce o tom, že je „faktickým tuzemcem“ a k pojetí „vlastní země“ měl žalovaný za to, že se těmito tvrzeními a úvahami žalobce zabýval na str. 19 napadeného rozhodnutí a dospěl k závěru, že byť se žalobce stále snaží tento koncept ohýbat ve svůj prospěch, vyhodnocením jeho osobních vazeb dospěl k závěru, že jeho integrace do tuzemské společnosti zcela jistě není na úrovni českých občanů. Úvahu o „vlastní zemi“ považuje žalovaný za zcela irelevantní. Systém mezinárodních vztahů je mimo

jiné založen na státní příslušnosti, která je rozhodujícím kritériem pro přiznání či odebrání některých práv (v případě žalobce práva na pobyt v České republice). Žalobcovo chápání státního občanství v materiální rovině nemá podle žalovaného oporu v žádném právním předpise a podle odvolacího orgánu jej žalobce směřuje s konceptem národnosti, která skutečně může být v případech některých jedinců odlišná od jejich státní příslušnosti, či dokonce proměnlivá v čase a subjektivním vnímání takového jedince a svým způsobem je v podstatě nezjistitelná a nevyvratitelná. Naproti tomu princip státního občanství nemá se subjektivně vnímanou identitou jedince ve smyslu národnosti mnoho společného a je jednoduše zjistitelný.

8. Žalovaný konečně dospěl k závěru, že napadeného rozhodnutí nebylo žalobou zpochybněno, a proto navrhl její zamítnutí.

IV. Obsah správního spisu

9. Z obsahu správního spisu soud zjistil, že žalobce pobývá na území České republiky od svých zhruba deseti let. Žije v X v bytě se svou matkou, která zde má legální pobyt. Na Ukrajině má babičku a tetu, nicméně s nimi se nestýká. V roce X byl pravomocně odsouzen za spáchání zvláště závažného zločinu X, načež mu byl trvalý pobyt na území České republiky zrušen a žalobci bylo vydáno výjezdní vízum. V listopadu roku 2016 si žalobce požádal o vízum strpění pobytu, avšak nebylo mu vyhověno. V následujícím roce si požádal o udělení mezinárodní ochrany. Žalobce se dne X dostavil do přijímacího střediska v Zastávce, kde chtěl požádat o mezinárodní ochranu na území České republiky. K identifikaci předložil cestovní pas, v němž bylo výjezdní vízum s platností do 24. 12. 2016. Vzhledem ke skutečnosti, že žalobce ode dne 25. 12. 2016 pobýval neoprávněně na území České republiky, bylo s ním zahájeno řízení o správním vyhoštění. Správní orgán prvního stupně pak vydal rozhodnutí ze dne 10. 8. 2018, kterým žalobci uložil správní vyhoštění z území členských států Evropské unie na jeden rok dle ust. § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona o pobytu cizinců. Proti uvedenému rozhodnutí podal žalobce odvolání. Žalovaný posoudil podané odvolání, přičemž neshledal žádné nedostatky v rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. S odkazem mj. na závazné stanovisko Ministerstva vnitra ohledně možnosti vycestovat na Ukrajinu žalovaný rozhodnutím ze dne 14. 11. 2018, č. j.: MV-121077-3/OAM-2018, odvolání žalobce zamítl.
10. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce u Městského soudu v Praze žalobu, o níž bylo rozhodnuto rozsudkem ze dne 23. 1. 2019, č. j.: 16 A 2/2018-24, tak, že bylo napadené rozhodnutí žalovaného zrušeno a věc mu byla vrácena k dalšímu řízení. Z odůvodnění tohoto rozsudku vyplývá, že správní orgán dle názoru soudu nepostupoval v souladu se zákonem, neboť si podle ust. § 149 odst. 5 věty první správního řádu nevyžádal potvrzení nebo změnu závazného stanoviska od správního orgánu nadřízeného správnímu orgánu příslušnému k vydání závazného stanoviska. V tomto případě se jednalo o závazné stanovisko Ministerstva vnitra vydané podle § 120a zákona o pobytu cizinců. Správnímu orgánu bylo proto soudem uloženo, aby napravit svůj postup a vyžádal u nadřízeného správního orgánu potvrzení nebo změnu vydaného závazného stanoviska.
11. K námitce vznesené v původně podané žalobě týkající se posouzení přiměřenosti uloženého správního vyhoštění se soud vyjádřil, i když uvedl, že pouze okrajově. Shledal tuto námitku nedůvodnou, pokud jde o posouzení přiměřenosti uloženého správního vyhoštění zejména s ohledem na to, že se žalobce vyskytoval nejméně 4 měsíce nelegálně na území České

republiky. Dle názoru soudu byla délka pobytu žalobce v České republice, věk, zdravotní stav, případný počet dětí, rozsah kulturních a sociálních vazeb na hostitelský stát, imigrační historie žalobce apod. žalovaným zevrubně hodnoceny. V tom směru shledal soud žalobní námitku nedůvodnou. Podotkl však, že pouze za okolností, že by nebylo změněno závazné stanovisko Ministerstva vnitra ohledně možnosti vycestování do země původu.

12. Žalovaný správní orgán poté, co mu byla věc po zrušení Městským soudem v Praze vrácena, postupoval dle závazného stanoviska vysloveného v rozsudku a vyžádal ve smyslu ust. § 149 odst. 4 správního řádu přezkoumání vydaného závazného stanoviska Ministerstva vnitra. Bylo pak vydáno ministrem vnitra závazné stanovisko ze dne 10. 6. 2019, č. j.: MV-36853-2/OAM-2019, kterým bylo původně vydané závazné stanovisko potvrzeno s tím, že vycestování žalobce na Ukrajinu je možné. K tomuto závaznému stanovisku pak byly připojeny podklady, z nichž bylo při podání přezkumného závazného stanoviska vycházeno. Jedná se o informaci OAMP Ministerstva vnitra ČR Politická a bezpečnostní situace, mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách, vojenská služba, vnitřně přesídlené osoby ze dne 25. 4. 2019 a Informace OAMP Ukrajina – vnitřně vysídlené osoby ze dne 20. 2. 2019. Tyto podklady byly vypracovány na základě informací Ministerstva zahraničních věcí ČR, zprávy Ministerstva zahraničních věcí USA, zpráv ČTK, Amnesty International, BBC a dalších, na které je v podaných informacích odkazováno.
13. Žalobce byl pak vyzván k seznámení se s podklady pro rozhodnutí. Po seznámení se závazným stanoviskem ministra vnitra měl žalobce výhrady k jeho obsahu i ohledně příslušnosti ministra vnitra k vydání přezkumného závazného stanoviska. Vznese také námitku, že úřední osoby Ministerstva vnitra jsou systémově podjaté, a to dovodil z toho, že úkony v řízení provádějí úřední osoby zařazené na pracoviště OAMP Letná, nejspíš oddělení mezinárodní ochrany. Jedná se o stejné úřední osoby, které se zúčastnily projednávání věci v rámci dotčeného orgánu. Uvedl, že námitka nesměřuje vůči konkrétní úřední osobě. Žalobce žádal, aby mu bylo sděleno, které úřední osoby, z jakého odboru a jakého oddělení připravovaly ministru vnitra podklady pro vydání závazného stanoviska.
14. O těchto námitkách Ministerstvo vnitra ČR rozhodlo v usnesení č. j. MV-121077-20/OAM-2018 z 19. 8. 2019 tak, že námitce podjatosti vznesené žalobcem proti úředním osobám podílejícím se na přípravě podkladů pro vydání závazného stanoviska ministra vnitra nebylo vyhověno. Žalobce byl poté znovu vyzván k seznámení s podklady pro vydání rozhodnutí výzvou ze dne 9. 9. 2019. Na tuto výzvu již nebylo žalobcem reagováno a žalovaný následně dne 9. 10. 2019 vydal rozhodnutí, č. j.: MV-121077-23/OAM-2018, kterým znovu rozhodl o žalobcově odvolání proti rozhodnutí Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie, Příjímacího střediska cizinců Zastávka ze dne 10. 8. 2018, č. j.: CPR-12031-26/ČJ-2017-931200-SV, kterým bylo žalobci uloženo správní vyhoštění, a to tak, že odvolání bylo zamítnuto a toto rozhodnutí potvrzeno.
15. Následně městský soud rozsudkem ze dne 17. 1. 2020, č. j.: 4 A 64/2019 – 71, žalobu zamítl. Proti tomuto rozsudku podal žalobce kasační stížnost, na jejímž základě Nejvyšší správní soud (dále jen „NSS“) rozsudkem ze dne 28. 5. 2021, č. j.: 2 Azs 75/2020 – 47, rozsudek městského soudu zrušil a vrátil mu věc k dalšímu řízení. NSS uvedl, že městský soud přejal posouzení přiměřenosti správního vyhoštění z předchozího zrušujícího rozsudku (ze dne 23. 1. 2019, č. j.: 16 A 2/2018 - 24), ač v nynější věci byla žalobní námitka formulována mnohem důkladněji, napadené rozhodnutí o odvolání bylo zcela novým rozhodnutím, v novém odvolacím řízení totiž žalobce podal obsáhlé vyjádření, v němž namítal existenci sociálních a kulturních vazeb na území ČR, vysokou míru integrace do české společnosti, kvalifikaci

své osoby jako faktického tuzemce, nepřiměřenost zásahu do soukromého a rodinného života dle čl. 8 Úmluvy, negativní vyznění testu proporcionality, nevědomost o pozbytí pobytového oprávnění, cizost prostředí Ukrajiny, neschopnost dorozumět se ukrajinsky či rusky a poukazoval i na judikaturu Evropského soudu pro lidská práva; dále NSS zdůraznil potřebu oddělit jednoznačně otázku přiměřenosti správního vyhoštění a možnosti žalobcova vycestování, stejně tak upozornil na povinnost vypořádat se se všemi důkazními návrhy. Městský soud v Praze vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu shledal, že napadené rozhodnutí trpí nedostatečným odůvodněním a rozsudkem č. j. 4 A 64/2019-139 ze dne 22. 07. 2021 rozhodnutí Ministerstva vnitra č. j. MV-21077-23/OAM-2018 ze dne 09. 10. 2019 zrušil a věc vrátil k dalšímu řízení. Žalovaný následně vydal rozhodnutí č. j. MV-121077-45/OAM-2018 ze dne 27. 9. 2021, které Městský soud v Praze nejprve rozsudkem ze dne 6. 12. 2021, č. j. 13 A 35/2021 – 38, zrušil. Nejvyšší správní soud však tento rozsudek zdejšího soudu svým rozsudkem č. j. 1 Azs 353/2021 – 38, ze dne 19. 10. 2023 zrušil a věc vrátil soudu k dalšímu řízení. Nejvyšší správní soud závázal městský soud k posouzení věci ve světle aktuálního právního názoru zastávaného kasačním soudem, který vyslovil rozšířený senát v usnesení č. j. 5 Azs 50/2021- 33. Městský soud shora označené rozhodnutí žalovaného opětovně svým rozsudkem ze dne 6. 12. 2021, č. j. 13 A 35/2021 – 38, zrušil s ohledem na obecně známou skutečnost, že na Ukrajině v současné době probíhá mezinárodní ozbrojený konflikt, který se týká v podstatě celého území, přičemž napadené rozhodnutí neobstojí z hlediska závěru, že nejsou dány důvody znemožňující vycestování a vycestování žalobce je možné.

16. Žalovaný nato doplnil správní spis o závazné stanovisko Ministerstva vnitra ze dne 20. 5. 2022, č.j. MV-93965-1/OAM-2022 k možnosti vycestování žalobce, ze kterého se podává, že vycestování státních příslušníků Ukrajiny na Ukrajinu není možné. Žalovaný rovněž do správního spisu doplnil svoje rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany ze dne 11. 9. 2017, č.j. OAM-308/ZA-ZA11-VL16-2017, kterým rozhodl o žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany tak, že se mezinárodní ochrana podle ustanovení § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) se neuděluje. Z tohoto rozhodnutí se podává, že žalobce v poskytnutí údajů k žádosti o udělení mezinárodní ochrany mimo jiné uvedl, že se dohodou v českém, ukrajinském a ruském jazyce.
17. Následně žalovaný poté, co žalobci umožnil seznámit se s podklady rozhodnutí, vydal žalovaný napadené rozhodnutí.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

18. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních námitek vycházejících přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu ve smyslu ust. § 75 odst. 1 a 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „s.ř.s.“). Rozhodoval přitom bez nařízení jednání, neboť žalobce k výzvě a poučení soudu podle ust. § 51 odst. 1 s.ř.s. nevyjádřil svůj nesouhlas s takovým projednáním věci a žalovaný naopak výslovně souhlasil s rozhodnutím bez nařízení jednání. Soud pak tedy za této situace a s ohledem na obsah správního spisu nepovažoval nařízení jednání za nezbytné.
19. Podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona pobytu cizinců ve znění platném a účinném do 14. 8. 2017 policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států

Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 3 roky, pobývá-li cizinec na území bez víza, ač k tomu není oprávněn, nebo bez platného oprávnění k pobytu.

20. Podle § 120a odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců je policie v rámci rozhodování o správním vyhoštění podle § 119 a 120 povinna si vyžádat závazné stanovisko ministerstva, zda vycestování cizince je možné (§ 179); to neplatí, pochází-li cizinec z bezpečné země původu podle jiného právního předpisu a neuvedl-li skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven skutečnému nebezpečí podle § 179.
21. Podle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.
22. Podle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince.
23. Ze správního spisu je v prvé řadě zřejmé, že žalobce skutečně ke dni svého zajištění a následně v době vydání rozhodnutí nalézacího správního orgánu pobýval na území České republiky neoprávněně, a to přinejmenším ode dne 25. 12. 2016 do 24. 4. 2017. To se podává z lustrace v cizineckém informačním systému, z cestovního pasu žalobce a v něm uvedených údajů, a zejména z výpovědi samotného žalobce před nalézacím správním orgánem v procesním postavení účastníka řízení. Zejména pak z údajů sdělených samotným žalobce a z v cestovním dokladu žalobce vylepeného výjezdního příkazu se podává, že žalobce měl ve lhůtě do 24. 12. 2016 vycestovat mimo území členských států, avšak nevycestoval. Sám žalobce uvedl, že si je svého neoprávněného pobytu vědom, což ani v dalších fázích správního, resp. soudního, řízení nezpochybňoval. Správní orgány tak žalobci beze zbytku prokázaly neoprávněný pobyt na území České republiky přinejmenším ode dne 25. 12. 2016 (tj. po skončení platnosti žalobci vydaného výjezdního příkazu) do 24. 4. 2017, a v tomto směru řádně zjistily skutkový stav věci.
24. Pokud jde o žalobcem namítanou nemožnost zahájit řízení ve věci správního vyhoštění a vydat rozhodnutí o správním vyhoštění, tak z hlediska časové posloupnosti v souzené věci ze spisového materiálu vyplývá, že žalobce požádal o mezinárodní ochranu, následně (v též den) s ním nalézací správní orgán zahájil řízení o správním vyhoštění a poté, kdy nabylo právní moci negativní rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany, vydalo Ředitelství služby cizinecké policie rozhodnutí o správním vyhoštění.
25. Otázkou, zda je možné zahájit řízení o správním vyhoštění cizince (potažmo vydat rozhodnutí o jeho vyhoštění) poté, co tento cizinec požádal o udělení mezinárodní ochrany, se zabýval devátý senát Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 18. 11. 2021, č. j. 9 Azs 190/2021-28, ve kterém dospěl k závěru, že postup žalovaného, který zahájil řízení o správním vyhoštění po projevení vůle podat žádost o mezinárodní ochranu, byl nezákonný. S ohledem na § 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců se totiž tento zákon na cizince, který je žadatelem o mezinárodní ochranu, nevztahuje.

26. Pátý senát Nejvyššího správního soudu však nesouhlasil se závěry devátého senátu Nejvyššího správního soudu, a proto usnesením v této věci (ze dne 10. 2. 2022, č. j. 5 Azs 50/2021-26), postoupil věc k posouzení rozšířenému senátu Nejvyššího správního soudu. Ten v usnesení ze dne 3. 10. 2023, č. j. 5 Azs 50/2021-33, dospěl k závěru, že správní orgán může zahájit řízení o správním vyhoštění cizince z důvodu jeho neoprávněného pobytu podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců i poté, co tento cizinec požádal o udělení mezinárodní ochrany (projevil vůli podat žádost o mezinárodní ochranu).
27. Následně Soudní dvůr Evropské unie ve svém rozsudku ze dne 9. 11. 2023, ve věci CD, C-257/22 konstatoval: „Článek 2 odst. 1 a čl. 3 bod 2 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/115/ES ze dne 16. prosince 2008 o společných normách a postupech v členských státech při navracení neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí, jsou-li posuzovány ve světle bodu 9 odůvodnění této směrnice a ve spojení s čl. 9 odst. 1 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. června 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany, musí být vykládány v tom smyslu, že brání vydání rozhodnutí o navracení na základě čl. 6 odst. 1 směrnice 2008/115 vůči státnímu příslušníkovi třetí země poté, co podal žádost o mezinárodní ochranu, avšak před tím, než bylo o této žádosti rozhodnuto v prvním stupni, a to bez ohledu na dobu pobytu, které se týká uvedené rozhodnutí o navracení.“
28. Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 8. 12. 2023, č. j. 5 Azs 50/2021-45, konstatoval, že závěry v mezidobí vydaného rozsudku Soudního dvora EU představují změnu judikatury na úrovni, kterou je Nejvyšší správní soud povinen akceptovat v novém rozhodnutí. Odkázal přitom na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 2. 2022, č. j. 1 Azs 16/2021-50, č. 4321/2022 Sb., bod 41 a judikaturu tam citovanou a dále konstatoval, že pokud bylo řízení o správním vyhoštění zahájeno dříve, než dotčený cizinec požádal o udělení mezinárodní ochrany, není nutné řízení o správním vyhoštění nově zahajovat, ale lze v něm pokračovat od stádia, v němž bylo přerušeno z důvodu podání žádosti o mezinárodní ochranu. Naproti tomu, pokud už cizinec o udělení mezinárodní ochrany požádal, nejenže nelze vydat rozhodnutí o návratu, ale toto řízení není možné ani zahájit a vést, jak vyplývá z bodu 39 rozsudku Soudního dvora ve věci CD, C-257/22. Nejvyšší správní soud zároveň dovodil, že nelze-li na žadatele o udělení mezinárodní ochrany vztáhnout návratovou směrnici, neboť je mimo její personální působnost podle čl. 2 odst. 1 (nepobývá na území členského státu neoprávněně), není s ním možné návratové řízení vůbec vést. Uvedené závěry byly shrnuty do právní věty, publikované pod číslem 4555/2024 ve Sb. NSS č. 2/2024: „Požádal-li cizinec o udělení mezinárodní ochrany na území České republiky podle § 3 odst. 1 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, nemůže s ním policie paralelně vést řízení a vydat rozhodnutí o správním vyhoštění [zde dle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky] dříve, než Ministerstvo vnitra rozhodne o jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany; teprve v případě negativního rozhodnutí (neudělení mezinárodní ochrany, případně zamítnutí žádosti jako zjevně nedůvodné anebo zastavení řízení) může policie vydat rozhodnutí o správním vyhoštění, jak vyplývá ze závěrů rozsudku velkého senátu Soudního dvora ze dne 9. 11. 2023, CD, C-257/22.
29. V projednávané věci sice správní orgán I. stupně po podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany, resp. ve stejný den, zahájil s žalobcem řízení o správním vyhoštění, avšak na rozdíl od případu řešeného pátým senátem Nejvyššího správního soudu, rozhodnutí o správním vyhoštění vydal až poté, co nabylo právní moci negativní rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany. Dle názoru soudu tak byl naplněn rozhodující požadavek akcentovaný shora uvedenou judikaturou, která vychází ze závazného výkladu Soudního dvora, že rozhodnout o správním vyhoštění cizince lze až po vydání negativního rozhodnutí o jeho žádosti o

mezinárodní ochranu. Za této situace neshledal soud důvod ke zrušení napadeného rozhodnutí, neboť zahájení řízení o správním vyhoštění žalobce současně v den podání žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany nepředstavovalo takovou vadu řízení, která mohla mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Námitka žalobce, že napadené rozhodnutí neodpovídá závěrům rozsudku Soudního dvora ve věci CD, C-257/22, tudíž není důvodná. Nadto je soud toho názoru, že by nedávalo příliš smysl, aby rušil napadené rozhodnutí jen proto, aby následně správní orgány znovu s žalobcem zahajovaly řízení ve věci správního vyhoštění.

30. Co se týče skutečnosti, že bylo žalobci uděleno vízum za účelem strpění podle § 33 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, nelze než konstatovat, že udělení tohoto víza nijak nebrání vydání rozhodnutí o správním vyhoštění pro neoprávněný pobyt žalobce, ke kterému došlo předtím, než bylo předmětné vízum žalobci uděleno. Lze sice souhlasit s žalobcem, že tímto vízem je pro tuto chvíli jeho pobytová situace ustálena, avšak to neznamená, že pokrývá i žalobcův předchozí nelegální pobyt na území České republiky, na který naopak správní orgány reagovat musí a sotva jej mohou jaksi „neřešit,“ jak naznačuje žalobce. Zásada non-refoulement je přitom respektována samotným napadeným rozhodnutím, kterým bylo mimo jiné rozhodnuto o tom, že se na účastníka řízení vztahují důvody znemožňující jeho vycestování podle ust. § 179 zákona o pobytu cizinců, i ustanovením § 33 odst. 3 zákona o pobytu cizinců. Proto žalobce není z důvodu probíhajícího válečného konfliktu na Ukrajině nucen v důsledku napadeného rozhodnutí bezprostředně vycestovat do země původu. S časovým odstupem od doby neoprávněného pobytu nespojuje zákon o pobytu cizinců žádné důsledky pro možnost uložení správního vyhoštění, neboť neobsahuje žádné ustanovení kupř. o běhu promlčecí či prekluzivní lhůty. Nelze proto ani přitakat žalobci v tom směru, že by veřejný zájem na uložení správního vyhoštění pro jeho neoprávněný pobyt, navíc v situaci, kdy o předchozí pobytový titul přišel z důvodů páchaní úmyslné trestné činnosti, kterou ještě k tomu ze své strany následně bagatelizoval, již zcela opadl.
31. Z hlediska přiměřenosti zásahu napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce má soud za to, že se žalovaný zabýval všemi žalobcem namítanými kritérii. Pokud jde o dlouhodobý pobyt žalobce na území České republiky, žalovaný správně poukázal na to, že si žalobce během něj žádné významné vazby, jež by bránily uložení správního vyhoštění, nevybudoval. Navíc, jak vyplývá z rozsudku X ze dne X, sp. zn. X, nejednalo se v případě žalobce vždy o pobyt bezproblémový. Lze sice souhlasit s tím, že žalobce na území České republiky strávil podstatnou část svého života, nicméně i jím předestřená judikatura Evropského soudu pro lidská práva délku pobytu v hostitelské zemi váže na předpoklad intenzity vazeb na tuto zemi, kteréžto i podle zdejšího soudu nejsou natolik silné, aby nebylo možné žalobci uložit správní vyhoštění. Jakkoli je z žalobních tvrzení patrná snaha žalobce o vykreslení intenzivních vazeb na Českou republiku, nelze přehlédnout v jeho případě absenci rodinného života (manželka, děti), který by mu bránil ve vycestování. Žalobce rovněž nemá na území České republiky žádné stálé zaměstnání (resp. dosud nebylo žádné doloženo) a je s podivem, že se nechá víceméně živit od své matky. Také páchaní úmyslné trestné činnosti nesvědčí příliš o intenzitě vazeb žalobce k České republice a integraci do české společnosti.
32. Pokud jde o jazykovou bariéru, uvedl žalobce v pozdějším průběhu řízení, že ukrajinsky ani rusky neumí, avšak v poskytnutí údajů k žádosti o udělení mezinárodní ochrany sdělil, že se ukrajinsky a rusky dorozumí. Soud má proto jeho žalobní tvrzení o neznalosti ukrajinštiny za účelové. Jeví se rovněž jako velmi málo pravděpodobné, že by vůbec nemluvil ukrajinsky

se svojí matkou, která je rovněž státním příslušníkem Ukrajiny a se kterou sdílí společnou domácnost. Kromě toho žil na Ukrajině od narození do svých 10 let, takže je ukrajinština jeho mateřským jazykem, pročez se jeví být i nepravděpodobné, že by jej žalobce během pobytu na území Ukrajiny zapomněl, když po celou dobu sdílel společnou domácnost se svojí matkou rovněž ukrajinské státní příslušnosti. Argumentace žalobce o možném vymizení mateřského jazyka podle názoru s ohledem na shora uvedené nemůže bez dalšího obstát, neboť tato možnost existuje i podle zdroje uvedeného žalobcem za určitých specifických podmínek, jak je kupříkladu kompletní ztráta kontaktu s původním prostředím, což ovšem není případ žalobce, který sdílí domácnost svojí matkou stejné státní příslušnosti, tudíž o kompletní ztrátě kontaktu s původním prostředím nelze mluvit, když současně nelze jistě původní prostředí vykládat toliko ve smyslu teritoriálním, nýbrž i ve smyslu personálním. Žalovaný se rovněž při vypořádání této námitky neomezil jen na úvahu o nemožnosti zapomenout mateřský jazyk, jak tvrdí žalobce, nýbrž odkázal i na vyjádření žalobce v rámci poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu, ve kterém uvedl, že se ukrajinsky dorozumí.

33. Co se rodinných poměrů týká, má soud za to, že se jimi žalovaný v napadeném rozhodnutí zabýval v dostatečné rozsahu, kdy nepominul žádnou ze skutečností uváděných žalobcem (srov. zejm. str. 16 – 19 napadeného rozhodnutí). Správně vyšel ze závěru, že žalobce má na území České republiky toliko matku, se kterou mají sice intenzivní vztah, avšak nejsou na sobě vzájemně závislí. Ostatně sama matka žalobce se v rámci svého výsledku v procesním postavení účastníka správního řízení vyjádřila tak, že by žalobce měl žít samostatně s ohledem na velikost bytu. Soud sdílí názor žalovaného v tom směru, že případné dočasné omezení osobního kontaktu mezi žalobcem a jeho matkou, jejich vztah nenaruší, neboť se jedná o dospělé, svéprávné i práceschopné lidi. Pokud jde o případnou ekonomickou závislost žalobce na matce, lze souhlasit s žalovaným, že finanční výpomoc lze poskytovat i bez osobního kontaktu. Podstatné je také to, že žalobce je svobodný, bezdětný a nemá dosud ani žádnou partnerku, aby bylo vůbec možné hovořit o nepřiměřenosti zásahu správního vyhoštění do rodinného života žalobce. Je třeba souhlasit s žalovaným také v tom, že matka žalobce není napadeným rozhodnutím nijak nucena k vycestování do země původu, avšak má možnost s žalobcem případně vycestovat nebo jej případně navštěvovat do doby, než zase splní podmínky k oprávněnému pobytu na území České republiky. Stejně tak by společně mohli obnovit vztah s babičkou a této žalobce, které by mohly žalobci případně s pobytem v zemi původu vypomoci. Konečně podle zdejšího soudu nelze ani souhlasit s tvrzením žalobce, že by žalovaný posuzoval rodinný život žalobce pouze samostatně, když z odůvodnění napadeného rozhodnutí je zřejmé, že se v otázce rodinného života zabýval i jeho celkovým kontextem. Postrádal-li žalobce zohlednění chození s partnerkami, navštěvování kroužků, vazby a přátelství, pak nelze nevidět, že jde v případě partnerek a kroužků o minulost, takže v tomto směru žalobci žádná újma hrozit nemůže, a v případě vazeb a přátelství jde toliko o zcela nekonkrétní tvrzení, když žalobce v průběhu celého řízení neidentifikoval žádnou konkrétní osobu či vazbu, nichž by uložení správního vyhoštění žalobci znamenal nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života žalobci či oné osoby.
34. K námitce žalobce ohledně neprovedení testu proporcionality lze uvést toliko, že tento test podle mínění zdejšího soudu žalovaný v dostatečném rozsahu provedl, když je součástí odůvodnění napadeného rozhodnutí zejména na jeho stranách 15 – 22, kdy na tuto část napadeného rozhodnutí lze v podrobnostech odkázat. Žalobce v rámci toho žalobního bodu v podstatě pouze souhrnně opakuje či parafrázuje ostatní jím uplatněné žalobní body v rámci

namítané nepřiměřenosti zásahu napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je zřejmé, že žalovaný se neopomenul zabývat žádnou skutečností žalobcem uplatněnou, a je zároveň seznatelné, jak o té či oné skutečnosti či okolnosti uvažil při úvahách o přiměřenosti napadeného rozhodnutí. Soud má za to, že žalovaný dospěl ke správnému závěru, že žalobce na území České republiky nemá žádné natolik intenzivní vazby a vztahy, jejichž možné narušení či dokonce zpřetrhání by převažovalo na zájmem státu, aby na jeho území pobývali pouze takoví cizinci, kteří respektují právní předpisy a pobývají na území v souladu se zákonem. To, že žalovaný nakonec všechny zjištěné skutečnosti posoudil jinak, než by si přál žalobce, ještě podle sudu neznamená nedostatečné provedení testu proporcionality či snad vůbec jeho neprovedení.

35. Žalovaný se zejména na str. 19 napadeného rozhodnutí rovněž zabýval žalobcovým tvrzením o České republice jako o vlastní zemi a o tom, že je fakticky tuzemec. Žalovaný zde sice některé parametry pojmu „faktický tuzemec“ v případě žalobce zjistil, avšak poukázal také na skutečnosti, které naopak tvrzené integraci na úrovni občana České republiky nesvědčí, kdy zmínil zejména okolnosti, za kterých přišel o pobytové oprávnění, spočívající ve spáchání závažné trestné činnosti, již měl navíc snahu bagatelizovat a odpovědnost za ni přenášet na problémové kamarády. Rovněž podle žalovaného žalobce nijak netvrdil ani nedoložil, zda si vyřídil povolení k zaměstnání a tudíž, zda legálně pracuje. Soud má tedy za to, že žalovaný dostatečně odůvodnil svůj závěr v tom směru, že žalobce neprokázal, že by byl faktickým tuzemcem.
36. K žalobcem dále uplatněném pojetí vlastní země má soud za to, že nelze než souhlasit se stanoviskem žalovaného, že imigrační předpisy jsou založeny na koncepci státní příslušnosti, pročež není možné státní příslušnost pojímat tzv. materiálně, jak by si představoval žalobce. K takovému pojetí by podle názoru zdejšího soudu bylo nutné provést kompletní rekodifikaci cizinecké legislativy. Argumentaci v tomto směru bez opory v platné právní úpravě tak podle názoru zdejšího soudu nelze popřát sluchu. Jestliže žalobci chybí v napadeném rozhodnutí výslovné vypořádání se s pojmem „vlastní země“, má soud za to, že žalovaný není povinen se vypořádat výslovně s každou uplatněnou námitkou, avšak postačí, když proti argumentaci odvolatele postaví svůj ucelený a dostatečně odůvodněný pohled na věc, což žalovaný splnil.
37. Co se týče žalobcem namítaných neprovedených důkazů, i s tímto žalobním bodem se žalovaný vypořádal dostatečně, když uvedl, že důkazní návrhy byly uplatněny až v řízení soudním, kdy těmto důkazním návrhům neodpovídá žádné konkrétní relevantní tvrzení žalobce, které jimi mělo být prokázáno. Je třeba souhlasit i s tím, že provedení žalobcem zmíněných důkazů by ve své obecnosti nevedlo k žádným novým relevantním zjištěním.
38. Soud závěrem uvádí, že neopomenul umožnit matce žalobce uplatnění práv osoby zúčastněné na řízení. Tato však ve stanovené lhůtě neoznámila, že bude práva osoby zúčastněné na řízení uplatňovat, tudíž s ní soud jako s osobu zúčastněnou na řízení nejednal.

VI. Závěr a náklady řízení

39. Soud tedy se shora uvedených důvodů dospěl k závěru o nedůvodnosti žalobních námitek v podobě, v jaké byly žalobkyní uplatněny, a žalobu proto zamítl.
40. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch

neměl. Žalobce ve věci neměl úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty. Příkladně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s., a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze, dne 30. srpna 2024

JUDr. Tomáš Švec, Ph.D., v. r.

samosoudce